

Sygn. akt. IV Ka 356/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Menzel

Sędziowie SSO Dorota Nowińska (spr .)

SSO Agata Regulska

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Ireny Głogowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. sprawy

A. O.

syna M. i K. z domu(...), urodzonego (...) we W.

oskarżonego o czyny z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 9 grudnia 2015 roku sygn. akt II K 508/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III jego części dyspozytywnej w ten sposób, że łączy oskarżonemu orzeczone w punktach I i II kary ograniczenia wolności oraz z podstawy prawnej tego orzeczenia eliminuje art. 4 § 1 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwokata A. N. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, zwalniając go od ponoszenia opłaty.

Sygn. akt: IV Ka 356/16

UZASADNIENIE

A. O. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 9 kwietnia 2015 roku we W., mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci (...) innych niż (...) w ilości 0,25 grama netto tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 31 § 2 k.k.

II. w dniu 9 kwietnia 2015 roku we W., na ul. (...), kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), będąc pod wpływem środka odurzającego tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia**:

I. uznał oskarżonego za winnego czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. uznał oskarżonego za winnego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. orzekł świadczenie pieniężne w wysokości 500 (pięćset) zł na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 9 kwietnia 2015 r., to jest 1 dzień;

VII. na podstawie art. 63 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy w okresie 9 kwietnia 2015 r. – 16 kwietnia 2015 r. i 8 czerwca 2015 r. do 9 grudnia 2015 r.;

VIII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek i zarządził zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w wykazie Drz I (...), poz. 1 k. 26;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. 841,32 (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

X. na podstawie art. 627 k.p.k. i 624 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 800 zł, zwalniając od zapłaty pozostałej kwoty oraz od wniesienia opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu:

I. sprzeczność w treści wyroku, uniemożliwiająca jego wykonanie (tj. art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.), a mianowicie podanie w części dyspozytywnej wyroku w pkt II, że Sąd łączy oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności, podczas gdy takich kar w punktach powyższych Sąd nie wymierza;

II. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 2 k.p.k. polegającą na zaniechaniu wezwania po raz kolejny świadka M. B. w postępowaniu przygotowawczym, zawnioskowanego w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy z uwagi na fakt odmowy złożenia wyjaśnień przez oskarżonego

nie można przyjąć, że zawnioskowani świadkowie mieliby stwierdzić okoliczności, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył;

III. rażąco niewspółmierność kary do czynu popełnionego przez oskarżonego przez wymierzenie mu kary łącznej 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego skutkowałą częściową zmianą zaskarżonego wyroku jednak z zasadniczo innych przyczyn, niż zostały w niej podniesione. Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy sprawy, zasadnie przypisując oskarżonemu popełnienie obu zarzucanych mu czynów. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prawidłowość merytorycznego rozstrzygnięcia Sądu nie budziła wątpliwości, zaś podnoszona przez skarżącą rozbieżność terminologiczna występująca w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku niewątpliwie nie mogła być uznana za sprzeczność uniemożliwiającą wykonanie wyroku. W tych okolicznościach nie zachodziły podstawy do uchylenia wyroku a jedynie do dokonania jego stosownej modyfikacji.

Sąd Rejonowy w pełni zasadnie uznał w szczególności, że wobec postawy oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz odmówił składania wyjaśnień, kluczowe dla ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy pozostawały zeznania świadków M. B. oraz P. K.. Świadek K. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie głównej spójnie i logicznie wyjaśnił przebieg interwencji podjętej wobec oskarżonego, opisał sposób zatrzymania go w związku z wykonywaną kontrolą drogową, a wreszcie wskazał na ujawnienie przy oskarżonym środka odurzającego. Także świadek M. B. opisał zdarzenie w sposób jednoznacznie wskazujący na wyczerpanie przez oskarżonego znamion obu zarzucanych mu przestępstw. Relacje świadków znajdowały przy tym pełne wsparcie we wnioskach opinii fizykochemicznej (odnośnie charakteru posiadanych przez oskarżonego substancji) oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (odnośnie prowadzenia przez oskarżonego pojazdu pod wpływem środka odurzającego). Oczywiście bezzasadny pozostawał przy tym zarzut skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy naruszył art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 392 § 2 kpk, co miało wyrażać się w odczytaniu zeznań świadka M. B. „w sytuacji gdy z uwagi na fakt odmowy złożenia wyjaśnień przez oskarżonego nie można przyjąć, że zawnioskowani świadkowie mieliby stwierdzić okoliczności, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył”. Wszak Sąd Rejonowy odczytał zeznania świadka M. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego na podstawie art. 392 § 1 kpk, zgodnie z którym wolno odczytywać na rozprawie głównej protokoły przesłuchania świadków i oskarżonych, sporządzone w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę, gdy bezpośrednie przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne a żadna z obecnych stron temu się nie sprzeciwia. Wskazany przepis nie wprowadza ograniczenia możliwości odczytywania treści uprzednio przeprowadzonych dowodów do sytuacji, w której „świadkowie mieliby stwierdzić okoliczności, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył”. Jedynie dla porządku należy wskazać, że podczas rozprawy w dniu 2 grudnia 2015 r. obrońca oskarżonego nie sprzeciwiał się odczytaniu zeznań świadka M. B., co bezpośrednio przeczy zasadności zarzutu apelacji, jakoby odczytanie ww. zeznań nastąpiło wyłącznie za zgodą oskarżyciela publicznego. Oczywiście bezzasadny pozostawał także zarzut skarżącego, jakoby w sprawie zachodziła bezwzględna przesłanka odwoławcza w postaci sprzeczności w treści wyroku uniemożliwiająca jego wykonanie. W pkt III części dyspozytywnej Sąd Rejonowy rzeczywiście „połączył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności”, jednak było to uchybienie zbliżające się w istocie do oczywistej omyłki pisarskiej. Wszak zarówno w pkt I jak i w pkt II części dyspozytywnej wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego jednostkowe kary ograniczenia wolności, wyraźnie oznaczając także sposób ich wykonania (nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym). W ramach rozstrzygnięcia o karze łącznej Sąd I instancji nawiązał do jednostkowych kar pozbawienia wolności, jednak wobec treści pkt I-II części dyspozytywnej nie mogło budzić wątpliwości, że rzeczywistą intencją Sądu było połączenie faktycznie orzeczonych wobec oskarżonego kar

ograniczenia wolności. Mając jednak na uwadze konieczność wyraźnego dostosowania treści pkt III do rozstrzygnięć zawartych w pkt I i II wyroku Sąd Okręgowy dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku w pkt III jego części dyspozytywnej w ten sposób, że połączył oskarżonemu orzeczone w punktach I i II kary ograniczenia wolności oraz z podstawy prawnej tego orzeczenia wyeliminował art. 4 § 1 kk.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok przedstawiał się jako w pełni prawidłowy, zaś treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwalała na niewątpliwe ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie obu zarzucanych mu przestępstw. Wbrew zarzutom skarżącego także wymierzone oskarżonemu kary- zarówno kary jednostkowe jak i orzeczone kara łączna- nie raziły swą surowością. Zważywszy na charakter przypisanych oskarżonemu czynów, wysokość ich ustawowego zagrożenia a także stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, kary te mogły wręcz uchodzić za względnie łagodne. Znamienne pozostaje przy tym, że nawet sam skarżący- formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary- nie wskazał, jaka w jego ocenie kara winna zostać wobec oskarżonego orzeczone, co jednoznacznie wskazuje na czysto polemiczny charakter argumentacji obrony.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Jednocześnie mając na uwadze sytuację osobistą oraz majątkową oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.